Súd:	Okresný súd Prešov
Spisová značka:	12C/98/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu:	8110211619
Dátum vydania rozhodnutia:	13. 10. 2011
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	Mgr. Alena Paveleková
ECLI:	ECLI:SK:OSPO:2011:8110211619.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou Mgr. Alenou Pavelekovou, v právnej veci žalobcu: V. G., D.. XX.X.XXXX, N. A., M. X, zastúpenej IURISTICO, s.r.o., Štefánikova č. 26, Košice, IČO: 36588041, proti žalovaným: 1/ O. C., D.. X.X.XXXX, H. N. A., Š. XX, zastúpenej v konaní JUDr. Vladimírom Milasom, advokátom so sídlom v Prešove, Masarykova č. 13, 2/ KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, Štefanovičova 4, Bratislava, o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, takto

r o z h o d o l :

žalovaná v 1. rade j e p o v i n n á zaplatiť žalobkyni 10.000,- eur v lehote do 60-tich od právoplatnosti tohto rozsudku,

v prevyšujúcej časti žalobu vo vzťahu k žalovanej v 1. rade z a m i e t a,

žalobu vo vzťahu ku žalovanej v 2. rade z a m i e t a,

o trovách konania r o z h o d n e po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 6.5.2010 sa žalobkyňa domáhala uloženia povinnosti žalovaným v 1. a v 2. rade zaplatiť spoločne a nerozdielne sumu 33.333,- eur a nahradiť trovy právneho zastúpenia.

Svoju žalobu odôvodnila tým, že žalobkyňa bola matkou maloletého O. G., D.. XX.XX.XXXX, ktorý dňa 7.5.2008 zomrel na následky dopravnej nehody zo dňa 22.5.2007, ktorú zapríčinila žalovaná v 1. rade pri vedení motorového vozidla Fiat Brava, ev. č. A. XXX Y., povinne zmluvne poisteného u žalovanej v 2. rade. Príčinná súvislosť medzi smrťou maloletého a konaním žalovanej bola v priebehu trestného konania preukázaná znaleckým posudkom č. 1/2009 zo dňa 26.1.2009. Žalovaná v 1. rade bola rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 22.4.2009 sp. zn. 33 T 55/08 uznaná vinnou zo spáchania prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2, písm. a) Trestného zákona.

Vo veci sa písomne vyjadrila žalovaná v 1. rade prostredníctvom právneho zástupcu a uviedla, že o danej skutočnosti informovala poisťovňu u ktorej mala poistené motorové vozidlo a že uplatňovaný nárok neuznáva. V priebehu konania poukázala, že išlo o nedbanlivostný trestný čin a mala za to, že toto je kryté povinným zmluvným poistením. Uviedla, že samotná uplatňovaná suma by bola pre ňu likvidačná a bola v trestnom konaní potrestaná.

Žalovaná v 2. rade sa vo veci písomne vyjadrila a namietala svoju pasívnu legitimáciu poukazujúc na to, že nie je daný právny základ povinnosti žalovanej v 2. rade, ustanovením § 823 Zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len O.Z.) v spojení s ust. § 4 ods. 2

písm. a) a § 15 Zák. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v znení neskorších zmien a doplnkov. Vychádzajúc z vyššie uvedených ustanovení mala žalovaná za to, že do rozsahu nie je zahrnutá náhrada nemajetkovej ujmy a nemôže byť ani predmetom plnenia v zmysle ustanovení Zák. č. 381/01 Z.z. Žalovaná v 2. rade uviedla, že povinnosť poskytnúť zadosťučinenie podľa § 13 OZ je osobne spätá s osobou, ktorá sa neoprávneného zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby dopustila a touto osobou je žalovaná v 1. rade. Žalovaná v 2. rade sa nedopostila neoprávneného zásahu do osobnostných práv žalobcu a nemôže niesť zodpovednosť podľa § 13 OZ a túto zodpovednosť nemôže ani odvodiť od zmluvy o povinnom zmluvnom poistení, ktorú mala žalovaná v 1. rade so žalovanou v 2. rade uzatvorenú a ktorej súčasťou sú všeobecné poistné podmienky pre poistenie povinnosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Predmetnou poistnou zmluvou bol ustanovený rozsah poistenia výlučne za škodu, nie však za ujmu na osobnostných právach. S poukazom na uvedené, žalovaná v 2. rade zastávala názor, že nemá pasívnu legitimáciu v danej právnej veci a na podporu toho poukázala na uznesenie Krajského súdu v Trnave č. 24 Co 67/2008 a navrhla žalobu vo vzťahu k nej zamietnuť.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením s návrhom úmrtným listom maloletého O. G. zo dňa 9.5.2008, osvedčením o evidencii motorového vozidla A. XXX Y., T. N. X.X H., rozsudkom tunajšieho súdu č.k. 33 T 55/08-307 zo dňa 22.4.2009, ďalej súd oboznamuje znaleckým posudkom č. 1/2009 O.. O. C.a, ďalej súd oboznamuje znaleckým posudkom O.. A. S. Č.. XXX/XXXX, rozsudkom tunajšieho súdu č. 3 T 159/2003-228 zo dňa 19.8.2004, rozsudkom krajského súdu v Prešov č.k. 5 To 58/04-252 zo dňa 19.8.2004, rozsudkom tunajšieho súdu č.k. 24 P 471/05-88, rozsudkom Krajského súdu v Prešove 14 CoP 1/08-106, potvrdením o dočasnej pracovnej neschopnosti žalobkyne, žiadankou o vyšetrenie magnetickou rezonanciou, prepúšťacou správou, lekárskou správou zo dňa 18.1.2010, oznámením o výške poistného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla vydaného žalovaným v 2. rade z č.l. 145, zmluvou o poistení poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla zo dňa 26.11.2010 , kópiami poštových poukážok, potvrdením ÚPSVaR A. C., potvrdením o FNsP zo dňa 23.2.2011 A. C., potvrdením o liečbe v súvislosti s autonehodou vydaného O.. F. C., kópiou príkazu na úhradu, potvrdením o splácaní úveru vo výške 118,10 eur, splátkovým kalendárom, faktúrou za mobilný telefón, kópiami SIPO, potvrdenie o vyplatených príjmoch za obdobie od 1.2.2010 do 12-teho mesiaca 2010 A. C., daňovým priznaním žalovanej za rok 2010, potvrdením o príjmoch vydaného 18.1.2011, listinnými dôkazmi zo spisu tunajšieho súdu sp. zn. 33 T 55/08 tunajšieho súdu a to výpoveďou svedkyne M. M. a výpoveďou svedkyne M. M. (trestného spisu), výpoveďou O. O. výpoveďou svedkyne B. O., výpoveďou svedka R. M., správou JVS s.r.o., výsluchom účastníkov konania a svedkyne V. G. a ostatným obsahom spisu, pričom zistil tento skutkový stav veci:

Z rozsudku tunajšieho súdu sp. zn. 33 T 55/2008-308, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 8.5.2009 mal súd zistené, že žalovaná v 1. rade bola uznaná vinnou, že dňa 22.5.2007 v čase o 15.25 hod., v Prešove, viedla v ľavom jazdnom pruhu ulice Arm. Gen. Svobodu, v smere na Sabinov, osobné motorové vozidlo zn. Fiat Brava, ev. č.: A. XXX Y. v čase, keď priechodom pre chodcom riadenom svetelnými signálmi stáli v pravom jazdnom pruhu vozidlá s červeným svetlom „STOJ“, s vozidlom nezastavila a zrazila chodca maloletého O. G., D.. XX.XX.XXXX, ktorý prechádzal cez priechod pre chodcov z pravej strany v smere jazdy vozidla, pričom chodec utrpel mozgovo-lebečné poranenie, pozostávajúce z mnohopočetných pomliaždení mozgu, krvácania pod tvrdú plenu mozgovú a vpáčenej zlomeniny ľavej spánkovo-temennej kosti a úrazový šok ťažkého stupňa a v dôsledku týchto poranení dňa 7.5.20008 zomrel a teda inému z nedbanlivosti spôsobila smrť a čin spáchala závažnejším spôsobom konania, čím spáchala prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, za čo jej bol uložený trest podľa § 149 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2, 3 Trestného zákona pri existencii poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. j) Trestného zákona a neexistencie priťažujúcich okolností odňatia slobody v trvaní 2 rokoch, ktorý bol podmienečne odložený so skúšobnou dobou v trvaní 4 rokov, pričom mala aj uložený trest zákazu činnosti vedenia všetkých druhov motorových vozidiel v trvaní 7 rokov. Ďalej bola žalovaná v 1. rade zaviazaná žalobkyni nahradiť škodu vo výške 621,64 eur.

Z výpovede žalobkyne mal súd zistené, že maloletý O. G. sa narodil ako tretie dieťa žalobkyne z manželstva žalobkyne a Š. G., ktoré bolo uzatvorené dňa 13.10.1983. Manželstvo bolo od počiatku problematické, nakoľko bývalý manžel žalobkyne požíval vo zvýšenej miere alkoholické nápoje a pod ich vplyvom sa vyznačoval agresívnym správaním, čo mal súd zistené aj z oboznámenia sa s rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 22.3.2004 sp. zn. 3 T 159/03, v spojení s rozsudkom Krajského súdu

v Prešove zo dňa 19.8.2004 sp. zn. 5 To 58/04, ktorým bol uznaný vinným z trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a), ods. 1 písm. c) Tr. zákona, za čo mu bol dokonca uložený trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov nepodmienečne, ako aj ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou. V trestnom konaní bolo preukázané, že bývalý manžel žalobkyne psychicky týral žalobkyňu, ako aj ich tri deti a najmenej od doby roku 1999 do apríla 2003. U maloletého O. G. bol z toho dôvodu zistený neurotický syndróm prejavujúci sa pomočovaním a neurózou. Rozsudkom Okresného súd Prešov zo dňa 28.6.2005 sp. zn. 25 P 308/2004 bol O. G. zverený do osobnej starostlivosti žalobkyne. Počas výkonu trestu odňatia slobody sa zdravotný stav maloletého O. zlepšil. Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 31.10.2007 sp. zn. 24 P 471/05 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.2.2008 sp. zn. 14 Cop 1/2008 bol otcovi zakázaný styk s mladším synom O.. V priebehu tohto konania došlo k dopravnej nehode ako je vyššie uvedené, po ktorej ostal maloletý O. G. hospitalizovaný 351 dní a vo veku 9,5 roka zomrel. V čase pred dopravnou nehodou bol život žalobkyne a syna O. G. značne komplikovaný vzhľadom na týranie zo strany otca, ktorý bol za tento čin právoplatne odsúdený. Žalobkyňa poukázala na to, že maloletý bol od nehody pred svojou smrťou hospitalizovaný 351 dní, pričom bol úplne narušený obvyklý spôsob života žalobkyne. Synov stav si vyžadoval jej sústavnú pozornosť a rodičovskú opateru, aj z toho dôvodu žalobkyňa sa v tomto čase ani nezamestnala, vzhľadom na synov zdravotný stav, ktorému kládla väčšiu prioritu a vynaloženie čo možno najväčšieho úsilia na jeho zlepšenie práve v nádeji, že sa ich spoločný život zlepší. Žalobkyňa uvádzala, že potom ako sa jej podarilo vymaniť spod nepriaznivého životného vplyvu jej bývalého manžela, tešila sa na usporiadaný a pokojný život v spoločnej domácnosti so svojimi deťmi, no najmä so synom O., s ktorým trávila najviac času a ktorý bol jej najväčšou psychickou oporou. Poukazovala na to, že s jej najmladším synom sa práve počas tohto obdobia vytvorilo neobvyklé pevné puto a silné sociálne, morálne a citové väzby. Predstava harmonického spolužitia matky a jej detí tvorila silnú motiváciu žalobkyne v boji s ich neľahkým životným údelom. Práve v čase, keď bola takmer na dosah a nič nemalo predstavovať zrejmú preukážku, došlo k dopravnej nehode v dôsledku tejto k smrti maloletého O. G., v dôsledku ktorej prežívala žalobkyňa pocity úzkosti, smútku, zúfalstva, ako aj nezvratnú možnosť viesť so svojim synom súkromný život. Túto stratu prekonávala s výraznými a pretrvávajúcimi ťažkosťami. Uvádzala, že protiprávnym konaním žalovanej v 1. rade došlo k nenávratnej deštrukcii týchto interpersonálnych väzieb tvoriacich základný rámec súkromného života žalobkyne a tým intenzívnemu zásahu do osobnostných práv a práva na súkromie a rodinný život žalobkyne, následky ktorého nebolo možné úplne odstrániť len morálnou satisfakciou, keďže žiadna forma morálneho zadosťučinenia by nepostačovala k tomu, aby bola riadne vyvážená a zmiernená vzniknutá majetková ujma na osobnosti žalobkyne. Žalobkyňa uvádzala, že v čase dopravnej nehody mala zlomeninu ruky, následne po tejto nehode sa však bola nútená zmobilizovať celý rok počas hospitalizácie maloletého chodievala za ním do nemocnice, následne v dôsledku aj svojich zdravotných problémov bola uznaná aj čiastočne invalidnou. Poukazovala na to, že maloletý O. hlboko inklinoval k viere, chodieval pravidelne aj sám na bohoslužby, bol hlboko veriaci.

Žalovaná v 1. rade vo veci uvádzala, že hlboko ľutuje udalosť, ktorá sa stala, sama je matkou a ťažkou sa vyrovnáva s danou situáciou a poukazovala na to, že nešlo o úmyselné zabitie. Uvádzala, že nebola predtým nikdy postihnutá za žiadny dopravný priestupok. Uvádzala, že odo dňa nehody sama trpí depresiami, musela zmeniť prostredie, odišla pracovať do zahraničia, po nehode navštevovala psychológa a poukazovala najmä na to, že požadovaná suma by pre ňu bola finančne likvidačná. Každý druhý mesiac pracuje ako opatrovateľka na území Nemeckej republiky s príjmom 1300 eur, počas druhého mesiaca vykonáva živnosť na území SR ako prevádzkovateľka opravne odevov. Čo sa týka jej majetkových pomerov, býva v trojizbovom byte na Š.Á. X. S. Pre, spolu s manželom a dvoma plnoletými deťmi, pričom dcéra sama nie je schopná sa živiť, študuje, syn je zamestnaný, manžel má príjem od 300,- eur do 400,- eur mesačne, inak nevlastní iné hodnotnejšie hnuteľné, či nehnuteľné veci.

Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom svedkyne V. G., z ktorej výpovede mal zistené, že žalobkyňa od dopravnej nehody zle znášala danú situáciu, čo zhoršovalo aj to, že maloletý syn bol hospitalizovaný v Košiciach, pričom bola nútená dochádzať za ním. Ocitla sa preto v zlej aj finančnej situácii. Naviac nemala oporu ani u bývalého manžela. Potvrdila, že vzťah žalobkyne so synom bol veľmi dobrý, často k nej chodievala na návštevu, brávala syna so sebou, dodnes má jeho kresby, uvažovala o tom, že raz možno bude kňazom, sama žalobkyňa je hlboko veriaca. Svedkyňa poukázala najmä na to, že situácia bola zlá, z toho dôvodu že zdravotný stav maloletého bol raz lepší a raz horší. tieto zmeny vplývali na žalobkyňu, avšak veľmi si želala aby mal. O. vyzdravel.

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

V danom prípade súd vychádzal zo skutočnosti, že žalovaná zavinila pri dopravnej nehode smrť syna žalobkyne a tým neoprávnene zasiahla do jej súkromia chráneného v ustanovení § 11 OZ. Súčasťou súkromia ja aj rodinný život, zahŕňajúci najmä právo fyzickej osoby vytvárať, udržiavať a rozvíjať vzájomné vzťahy a v ich rámci naplňovať vlastnú osobnosť. Tento rodinný život sa rozvíja tak v manželstve, ako aj medzi rodičmi a deťmi, a z objektívneho pohľadu je strata jedného z členov tohto spoločenstva celkom neodčiniteľnou ujmou, ktorá postihuje jeho ostatných členov. Náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 OZ je preto primeraným prostriedkom obrany proti neoprávnenému zásahu.

Ustanovenie § 13 ods. 2 OZ nevymedzuje žiadnu hranicu pre určenie výšky finančného zadosťučinenia. To sa preto stáva predmetom voľnej úvahy súdu v zmysle § 136 Občianskeho súdneho poriadku. Súd pri tomto rozhodovaní prihliada k závažnosti vzniknutej ujmy a k okolnostiam, za ktorých k porušeniu práva došlo. Satisfakcia má mať reparačné účinky pre poškodených, nie však likvidačné pre pôvodcu zásahu. Je potrebné si uvedomiť, že v prípade úmrtia žiadne zadosťučinenie vrátane finančného nemôže odčiniť skutočne vzniknutú ujmu, ale jeho zmyslom je (s prihliadnutím na hľadisko primeranosti podľa § 13 ods. 1 OZ) iba túto ujmu zmierniť.

V konkrétnom prípade je potrebné zohľadniť to, že určitá satisfakcia bola daná aj právoplatným trestným rozsudkom, ktorým bola žalovaná uznaná vinnou z prečinu usmrtenia. Dôležitá je aj skutočnosť, že sa nejednalo o úmyselný, ale nedbanlivostný trestný čin, ktorého spáchanie žalovaná úprimne ľutuje a ťažko sa vyrovnávala s jeho dôsledkami. Žalovaná nemala požité alkoholické nápoje, avšak nevenovala riadeniu motorového vozidla dostatočnú pozornosť.

Je nepochybné, že žalobkyňa utrpela neodčiniteľnú ujmu smrťou maloletého syna. Má však aj dcéru a staršieho syna, ktorí v aj keď nenahradia stratu maloletého syna jej pomáhajú prekonať spomínanú ujmu. Pri zohľadnení týchto skutočností súd ustálil výšku nemajetkovej ujmy na sumu 10.000 eur, považujúc ju aj za primeranú ako už bolo uvedené, rozsudok nemôže byť likvidačný pre žalovanú a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

V zmysle § 160 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku platí zásada o určení splatnosti záväzku v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V zmysle citovaného ustanovenia súd však má možnosť určiť aj dlhšiu lehotu, čo súd využil v danom prípade. Na plnenie žalovanej teda stanovil lehotu, ktorá podľa názoru súdu je dostatočná na zabezpečenie finančných prostriedkov, či už predajom alebo úverom.

Podľa § 4 ods. 2 písm. a) zák. č. 381/2001 Z.z. poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody na zdraví a nákladov pri usmrtení.

Čo sa týka uplatňovaného nároku vo vzťahu k žalovanej v 2. rade ako poisťovni, ktorá bola len účastníkom poistného vzťahu zo zodpovednosti za spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, žiadnym spôsobom však nezasiahla do osobnostných práv žalobkyne, v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle § 13 ods. 2 OZ, nie je preto nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú ide. Súd má za to, že vyložiť ustanovenie § 4 ods. 2 písm. a/ zák. č. 318/2001 Z.z. nemožno tak, že do pojmu „nákladov pri

usmrtení“ , by bolo možné subsumovať náhradu nemajetkovej ujmy, tu súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR vo veci vedenej pod sp. zn. 4 Cdo 168/2009 a spravujúc sa vyjadreným právnym záverom vo vzťahu k žalovanej v 2. rade žalobu z týchto dôvodov zmietol.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 151 ods. 3 O.s.p., kde v zložitých prípadoch najmä z dôvodu väčšieho počtu účastníkov konania alebo väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní súd môže rozhodnúť, že o trovách konania rozhodne až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, ustanovenie § 166 sa nepoužije.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že
a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),
f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 251 ods. 1 O.s.p., ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.

Prešov, 13.10.2011

Mgr. Alena Paveleková
sudkyňa